

“והנה
מלאכי אלוקים
עולים
ויורדים...”

גל ליל פרשת ויצא

בראשות הרב"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

זכותן של דמעות

למה אנחנו נקראים יהודים?

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" (בראשית כח, י).

בפרשתנו מסופר על נישואי יעקב עם לאה ורחל. התורה מספרת לנו ש"עיני לאה רכות" (בראשית כט, יז). מסבירים חז"ל שעיניה של לאה היו רכות מרוב בכי. ומדוע בכתה?

ידוע היה שלרבקה יש שני בנים ולאחיה לכן יש שתי בנות - הגדולה לגדול והקטנה לקטן. לאה, כילדה קטנה, היתה יושבת בפרשת דרכים ושואלת: "מי זה החתן שלי? מישהו מכיר את מעשיו של עש?" ולאט לאט התברר לה שהיא מיועדת להתחתן עם הרשע הגדול ביותר בהיסטוריה. היא בכתה שנים על גבי שנים, עד שהריסים כבר נשרו מעיניה מרוב דמעות.

ורחל? היא הייתה מתייפה כל הזמן, כי הייתה מאושרת ושמחה - היא עתידה להתחתן עם יעקב הצדיק! השמחה יפתה את פניה, בעוד שהעצבות והבכי הבלתי פוסק כיערו את פניה של לאה.

אבל מה קרה בסוף? אותן דמעות שלא הורידה במשך כל כך הרבה שנים - הן שזיכו אותה! "וירא ה' כי שנואה לאה ויפתח את רחמה" (בראשית כט, לא). היא זכתה להיפקד מיד בלילה הראשון, בעוד רחל חיכתה שנים רבות.

ולא רק זאת - לאה זכתה שכמעט רוב רובו של עם ישראל

יצא ממנה! משה רבנו ואהרן הכהן יצאו ממנה, דוד מלך ישראל ומלך המשיח עתידים לצאת ממנה. הדמעות האלה, התפילות האלה של ילדה צעירה שכל כך רצתה להתחתן עם בעל צדיק - הן שזיכו אותה לגדולה כזו.

ויש כאן נקודה נוספת מאוד חשובה: עם ישראל נקרא "יהודים". בכל מקום שאתה הולך - "אני יהודי". למה יהודי? למה לא ישראלי? הרי יותר נכון לומר ישראלי מעם ישראל! למה דווקא יהודים - על שם יהודה?

התשובה נעוצה במעשה מיוחד של לאה. כשנולד לה הבן הרביעי, היא אמרה: "הפעם אודה את ה', על כן קראה שמו יהודה" (בראשית כט, לה). לאה היתה הראשונה בהיסטוריה שהודתה לקדוש ברוך הוא!

היא לא הודתה כשהיה לה משהו מיוחד או נס גלוי. היא הודתה דווקא כשנולד לה בן רביעי - משהו שנראה כמובן מאליו. ברוך ה', היא פוריה, בעלה צדיק, הכל בסדר. אבל דווקא עכשיו "אודה את ה'".

היא אמרה: "ברוך ה', שזיכה אותי. בכיתי כל כך הרבה שנים, שמרתי על הצניעות שלי, שמרתי על הקדושה שלי, לא התיאשתי גם כשאמרו לי שאני הולכת להתחתן עם עש. וזכיתני!"

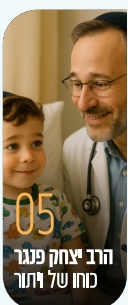
זכות ההודיה הזו, זכתה לאה שכל עם ישראל נקראים על שם הבן שלה - יהודים! כי עיקרי היהדות תלויים בהכרת הטוב ובהודיה למי שנתן. דוד המלך תיקן לברך מאה ברכות ביום, והברכות האלה נתקנו כדי להרגיל אותנו להודות.

בבוקר אנחנו מתחילים עם "מודה אני לפניך", וממשיכים עם עשרות ברכות במשך היום. כל הברכות האלה מלמדות אותנו לקח אחד פשוט: כאשר קיבלת - עליך להודות.

וזה לא נגמר רק בינינו לבין הקדוש ברוך הוא. זה ממשיך בהודיה בין אדם לחברו, הודיה בין בן לאביו ולאמו, הכרת טוב לאשה שחיה איתנו, לבעל שעוזר, לרב שלנו, לכל אחד שקיבלנו ממנו עזרה איזה פעם.

כשאנחנו מכירים טובה - אנחנו חלק מעם ישראל. "הפעם אודה את ה'" - לכן אנחנו נקראים יהודים.

שבת שלום ומבורך!

05 הרב יצחק פנגר
כוחו של יתור

03 הרב מאיר כהן
יש בכוחך

14 פרשת שבוע לילדים
פרשת ויצא

09 נפית משולם
עומס רגשי

11 קרוב רחוק
מי עומד מאחורי המריצה

15 סיפורי צדיקים
הכל לטובה

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
16:20	16:17	16:17	16:19*
17:10	17:08	17:08	17:10
17:44	17:39	17:40	17:44
בירושלים: לנוהגים 40 דק' 15:59			

מדרשת ענפים

השיעורים
משודרים
בשידור חי
בערוץ היוטיוב
ענפים

השיעור
המרכזי
לגברים ונשים
ימי שלישי
| 21:30 |
בית"ר בראשית,
רח' רחבעם זאבי 2 בפי"ת

מדרשת פסגות

אמונה
והלכה
ימי ראשון ורביעי
| 19:30 |
רח' גלים 37 בפי"ת
לגברים בלבד

הרב יגאל כהן
השיעורים הקבועים

משלחן רבנו

לכבוד רבנו ומורה דרכנו שליט"א.
ברצוני לשאול בענין מכונת כביסה.
האם מותר בערב שבת להניח בגדים
בתוכה ולהפעילה, באופן שתמשיך לפעול מאליה גם בשבת ותכבס את
הבגדים, או שמא יש בדבר זה חשש מלאכה ואסור לעשות כן?
בכבוד וביקר רב. מבקש ההוראה.

לכבוד השואל הנכבד,
בדבר שאלתו אם מותר בערב שבת להכניס
בגדים למכונת כביסה, באופן שיתכבסו
בשבת עצמה, הנני להשיב בקצרה.
הנה מבואר בשלחן ערוך (או"ח סי' רנ"ב סעיף
א) שכל מלאכה שמתחילה מערב שבת, אף
על פי שנגמרת מאליה בשבת - מותרת. וכן
פסק מרן (שם סעיף ה) לענין טחינת ריחיים, שאין חוששין להשמעת קול. ומכאן
נראה לכאורה שגם במכונת כביסה, שהופעלה מערב שבת וממשיכה לפעול
מאליה בשבת, מותר.
אמנם הרמ"א (שם) כתב שיש אוסרים בריחיים וכן בכל מקום שיש לחוש
להשמעת קול, וכן נוהגים לכתחילה. אך במקום הפסד התיר. ועיין בפרי
מגדים (אשל אברהם שם ס"ק כ"א) שכתב שמעיקר הדין גם לדעת הרמ"א מותר,
אלא שנהגו להחמיר.
ולכן: לבני ספרד - מותר אף לכתחילה להפעיל מכונת כביסה מערב שבת,
אע"פ שתמשיך ותכבס בשבת, שכן אנו הולכים אחר פסיקת מרן.
ולבני אשכנז - נכון לנהוג כדעת הרמ"א ולהחמיר לכתחילה, אולם במקום
הפסד יש להקל.
ומכל מקום, הבגדים עצמם: כל זמן שהם רטובים - הרי הם מוקצה, ורק לאחר
שהתייבשו מותר להשתמש בהם. וכך העלו הפוסקים (עי' אגרות משה ח"ה או"ח
סי' כ"ב אות כ"ה, חזון עובדיה שבת ח"ג עמ' פ"ז ואילך).

לראות את הישועות

מושיקו סטרן:

הרב, השבוע פגשתי את עורך הדין שלי.
ישבנו לשוחח אחרי שסגרנו עניין מסוים, ושתינו
קפה.
הוא לא איש דתי, אבל יש לו אמונה בסיסית -
למשל, כשהאבא שלו נפטר, הוא דאג שיאמרו
עליו קדיש.
התחלתי לדבר איתו על שאלות של אמונה.
אדם שלא אוזח באמונה מלאה ובסיסית -
יחפש כל תירוץ אפשרי: מה קרה, איך קרה,
למה קרה? למה זה כך?

הרב יגאל
תמיד זה היה כך.

מושיקו סטרן:

ואז אתה משתגע... זה מעל
הטבע, מה שקורה כאן. איך
אפשר להכחיש דבר כזה?

הרב יגאל

מי שלא רוצה לראות את בורא עולם - תמיד יש לו
הסברים, ולעיתים הם לא הגיוניים. אפשר לפגוש אדם
חכם מאוד, מלומד בצורה מדהימה, אך כשהוא מגיע
לבורא עולם - הוא מתנהג כמו ילד קטן. שהעולם
נברא מפיצוצים? כל דבר נגרם 'במקרה'... ובפועל,
אנחנו עם חכם יותר! תחשוב - הם מיליארדים, ואנחנו
בקושי שמונה מיליון. אומה של מיליארד לא הצליחה
לייצר צבא אחד שיכול להתמודד כאן... והקדוש
ברוך הוא פועל בדרכים מיוחדות. כשמטיילים בשמי
איראן, בכל פינה באיזור המזרח התיכון, רואים את
פעולותיהם - זה מעל הטבע. אתה לא רואה את זה?
זו ישועה ממשית! השגחה פרטית.

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת

אין מערבים שמחה בשמחה

הפסוקים של התורה שמספרים על לבן, נראים כסיפור דברים בעלמא, אבל באמת לומדים מהם הלכות, לומדים מהם הרבה דברים.

לבן אמר ליעקב: "לא יעשה כן במקומו, לתת הצעירה לפני הבכירה" (בראשית כט, כו), מכאן לומד רבנו תם הלכה, שאם אדם קידש בת עשיר אחד, ואמר "בתך מקודשת לי" בסתם, ולא יודעים את מי קידש - ויש נפקא מינה אם זו אשת איש או השניה - אז מה עושים? אומר רבנו תם שמסתמא הוא קידש את הגדולה. ככה הדרך,

כשיש לאדם שתי בנות מקדש הוא קודם כל את הגדולה, וכמו שאמר לבן "לא יעשה כן במקומו לתת הצעירה לפני הבכירה". זה תוספות במסכת קידושין (דף נב ע"א). אבל למעשה רבנו תם חש בגלל שזה דבר שבערה, אולי לבן אמר "לא יעשה כן במקומו", אבל במקומות אחרים יש כאלה שמקדשים את הקטנה לפני הגדולה, ולכן מספק הצריך אותה גט. אבל בדרך כלל זה ככה, שאדם מקדש את בתו הגדולה קודם, אפילו שהבת הקטנה יותר טובה, קודם כל מחכים לגדולה, אלא אם כן הבעל רוצה דוקא את הקטנה.

יש מפרשים שמה שלבן אמר "לא יעשה כן במקומו", הוא התכוון לרמז ליעקב - לא כמו שאתה עשית ולקחת את הבכורה מאחיק... אצלנו הכל נוהג כשורה, קודם כל הגדולה ואחר כך הקטנה.

אחר כך לבן אומר ליעקב: "מלא שבוע זאת, וניתנה לך גם את זאת, בעבודה אשר תעבוד עימדי עוד שבע שנים אחרות" (שם כט, כו). מכאן לומדים שאין מערבים שמחה בשמחה (ירושלמי מ"ק פ"א ה"ז), לא נושאים אשה בחול המועד, כי לא מערבים שמחה בשמחה. אדם צריך לשמוח בחג ולא בדבר אחר, ואם תעשה חתונה זו כבר שמחה אחרת. וזה מה שלבן אומר: "מלא שבוע זאת", מה זה "שבוע זאת"? שבוע - לשון זכר, צריך לומר "שבוע זה" לא "שבוע זאת", אלא לבן התכוון שבוע של זאת, תחכה עד שיגמרו שבעת ימי המשתה של לאה, ואז תקח את רחל, בעבור שתעבוד עוד שבע שנים.

דרך חדשה

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

יש בכוך

סיפר רבינו נסים גאון מקירואן זיע"א, מעשה אשר הרבה מוסר ודרך חיים טמונים בו. על איש עשיר, אשר הפריש אחוזה מכובדים מכל רכושו, והחליט לתת אותם לצדקה, לאדם אשר אין תקוה לחייו. הלך אותו עשיר והסתובב ממקום למקום, וחיפש את האדם המיואש אשר אין לו תקוה לחייו.

בחיפושיו עבר באיזור הקבצנים וברחובות העניים, עד שהגיע לבית הקברות. לחפש אולי שם יש אדם אשר אין תקוה לחייו. והנה בבית החיים הוא רואה, אדם שוכב בין הקברים, כולו מלוכלך בבוץ. התקרב אליו העשיר, ואמר לו שרוצה הוא לתת לו תקוה בחייו, ושיקום לקבל ממנו ממון מרובה. ענה אותו אדם, טעות בידך כל אדם שחי יש לו תקוה, לא משנה מה מצבו הכלכלי, עצם זה שהוא חי, התקוה היא חלק ממנו. אמר לו, אתה בבית הקברות תחפש מתי, רק למתים אין תקוה.

העשיר אשר המילים חדרו עמוק אל תוך לבו, הזדעזע והודה שרק למתים אין תקוה. הלך והסתובב בין הקברים, וחיפש מת צעיר אשר נקטע בדמי ימיו. והנה מצא נער בן ארבע עשרה שמת באסון נורא, אמר בלבו זה האדם שאין לו תקוה. חפר ליד הקבר והכניס שם סכום עצום של כסף. עברו הימים והמזל לא האיר פנים לאותו עשיר, הלך והתדרדר מדחי לדחי עד שהגיע לפת לחם. באחד הימים קם בצער ואמר, אני האדם אשר אין לי מזל. קם והלך לבית הקברות, פתח את הקבר אשר שם שמר את הכסף, והתחיל לחפש אור ותקוה. עודו מתעסק בקבר, שומרים באו ותפסוהו, ומסרוהו לבית האסורים. כל העיר הזדעזעה מהעשיר לשעבר, אשר מתעסק בקברים וגונב תכריכים. שר העיר עמד לשפטו, התפרץ העשיר לשעבר בבכי וסיפר: "עשיר גדול הייתי, ולקחתי חלק מכספי לתת לאדם אשר אין לו תקוה. הגעתי לבית הקברות, ושם מצאתי איש עני אשר אמר לי, רק למתים אין תקוה, וכל עוד שהאדם חי יש לו תקוה. חפרתי בור באחד הקברים ושם שמתי את כספי. עברו הימים ואיבדתי את כל ממוני, ובאתי לחפש בכדי להתפרנס.

אז התפרץ שר העיר בבכי ואמר לו, אני הוא אותו עני ששכחתי בין הקברים, ואמרתי לך: כל עוד האדם חי יש לו תקוה. והנה, מעני שאין לו כלום, תוך זמן נהייתי שר העיר.

כך בחיים, אין דבר שאי אפשר להופכו. רק למתים אין תקוה. כל עוד אתה חי, יש בכוך לשנות את הכל. ספר המעשיות (הנקרא חיבור יפה מהישועה פ"כ).

ארץ ארתק אצלכם בבית!

הזמינו רב לערב של חיזוק, השראה וזיכוי הרבים
ממש אצלכם בבית ובכל נושא שתמצאו
חינוך ילדים • מוטיבציה אישית • אמונה • שלום בית וכד'

בכך שתפתחו את ביתכם לזיכוי הרבים
תכניסו אור חדש!

03-8000-770

התקשרו ונשמח לעזור >>>

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת הלשון וכל מעשיו בספר נכתבים

(ע"פ אבות ב', א')

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מיהודי שהגיע למצוקה כספית, שכיום הוא גר בעיר חרדית. שקנה דירה חדשה מקבלן, ומאותו היום נהיה לו בלגן. כי הקבלן לא קיים מה שכתוב בחוזה, ומרוב כל הצער הוא חושב שהוא הוזה. כעבור זמן תבע את הקבלן לבית דין, כדי שאולי כך הוא יבין, שהעולם הזה אינו הפקר, ואת כל מה שסוכם צריך לסדר, ולקיים כל תנאי על כל צדדיו, ולעמוד מאחורי כל דבריו. ואכן בבית דין פסקו לחובתו, שצריך הקבלן לקיים הבטחתו, וממה שכתוב בחוזה, לא יחסיר בכי הוא זה. והנה עברו כבר שנים, והקבלן עדיין לא הפנים, שיש פסק דין בעולם, וה' הוא רואה כל נעלם. וכאשר נשאל הקבלן על שאינו עומד בהתחייבות, הוא מיד ענה והשיב בעזות, שלא יגידו לו מה לעשות, ואת פשעיו רוצה לכסות. ועדיין ממשיך לרמות, ואינו מקבל תוכחות. וכעת האם מותר לומר לאחרים, שמהקבלן הזה יהיו נזהרים, ושידעו איך איתו להתנהל, כי יצר הממוץ עליו מושל.

ועניתי ש'החפץ חיים' בכלל דל"ת סעיף ח"ת, אומר לנו בנידוננו מה היא האמת. כשבית דין אומרים לאדם לחדול ממעשיו, לשלם את חובותיו או לתקן מהנהגותיו, בין בדברים של בין אדם לחבר, שהיצר הרע בו תמיד גובר, ובין בדברים בין האדם לבורא עולם, שאינו עושה עבודתו באופן מושלם, חייב הוא לקיים פסק בית הדין, ועליו מוטל להבין, שמה שנפסק בעולם הזה, זה בבחינת נביא וחזוה. וכך גם פוסקים בבית דין של מעלה, והבנת הדברים ממנו והלאה. ואם אינו מקיים את דברי הדיינים, ועדיין מסרב ומחציף פנים, ואין לנו הסבר ברור מדוע אינו מקיים, וכששואלים אותו הוא את הפרצוף מעקם, ודוחה בקש את מי ששואל, ונותן ללשונו להמשיך להתגלגל - באופן זה מותר לספר בגנותו, ולגלות את דרך עבודתו, שאינו מקיים מה שמתחייב, ומרמה את הבריות ונעשה כאויב. ומותר לבית דין לכתוב את מעשיו בספר הזכרונות לדור דורים, שאינו רוצה לשמוע בקול המורים.

אך צריך שיתקיימו התנאים האמורים ב'באר מים חיים' (ס"ק ל"ב), כדי שיוכל לגלות קלונו לאחרים:

א. שלא יגדיל העוולה יותר משהיתה באמת, אך במה שקרה בדיוק מותר גם לפרט.

ב. שכל כוונת המספר תהיה לתועלת, שיתרחקו בני אדם מדרך קלוקלת. כשישמעו שהבריות מגנות מעשים לא טובים, ויתרחקו מכאלה אנשים. ואפשר שגם הוא יחזור מדרכו הרעה, שיראה איך הבריות מתרחקים מעבירה.

ג. שלא יאמר את הדברים בגלל שנאה אישית, שחבוי אצלו בלב בצורה חרישית. ויזהר שלא יכשל באיסור חנופה לאותו קבלן, אם יגנה אותו רק בהצנע על היותו גזלן, אלא יאמר את דבריו תמיד בפרסום, אלא אם כן מפחד שיעשה לו דבר עגום. כגון אם הוא מפחד וחושש, שבחיייו הוא ינסה להתנקש, או שיתחיל עמו להתגושש.

ויתכוין בכל מעשיו לשם שמים, ויזכה לשכרו מושלם בכפל כפלים.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

יש לפניו פרי שברכתו 'בורא פרי העץ' וירק שברכתו 'בורא פרי אדמה', על איזה מהם יברך קודם?

איזה מהם שירצה יקדים.

[ש"ע (סי' ריא סעיף ג). חזון עובדיה (ברכות עמ' ערה)].

זוג שלא זכו להפקד בזש"ק ורוצים לעשות שינוי השם האם הוא דבר נכון?

אין בזה כללים וכל מקרה לגופו, ולכן מומלץ להתייעץ עם רב תלמיד חכם וירא שמים שישמע כל פרטי המקרה וכן שמות בני הזוג ויורה לכם הדבר הנכון. (ומה שהתפשט בזמן האחרון שעושים שינוי השם בקלות מבלי להתייעץ עם תלמיד חכם הבקי בהוראה הוא דבר מגונה ויש לבטלו).

[ע' גמ' ר"ה (טז ע"ב), זוה"ק פרשת חיי שרה (דף קלג ע"ב). וע"ע בילקור"י (אבלות עמ' נט)].

מי שאיחר לתפילת ערבית והציבור נמצא כבר בברכת 'השכיבנו', האם יתחיל עמהם תפילת שמונה עשרה או שיתחיל מברכות קריאת שמע?

יתחיל עם הציבור תפילת שמונה עשרה. ואחר התפילה ישלים קריאת שמע וברכותיה.

[ש"ע (סי' רלו סעיף ג). שו"ת אור לציון (ח"ב פרק טו סעיף י)].

האם מותר לסחוט לימון על גבי אצבעות ידי באופן שגרעיני הלימון נשארים בין אצבעותיו ונופל רק מיץ הלימון?

אם נשאר מעט לימון בידו והוא משתמש בו, כגון שמערבב הסלט באותה היד עם הלימון, מותר.

[קובץ ויען שמואל (ח"י סי' מב), כתב להקל ע"ש, וכן עיקר להלכה].

האם מותר להסתפר בלילה?

מותר להסתפר.

[שו"ת יחיה דעת (ח"ד סי' כ). חזון עובדיה (ארבע תעניות עמ' תיח)].

לגימות של
השראה הרב
יצחק פנגר
כוחו
של ויתור

■ "הגדולה האמיתית מתבטאת ביכולת לוותר ולסלוח."

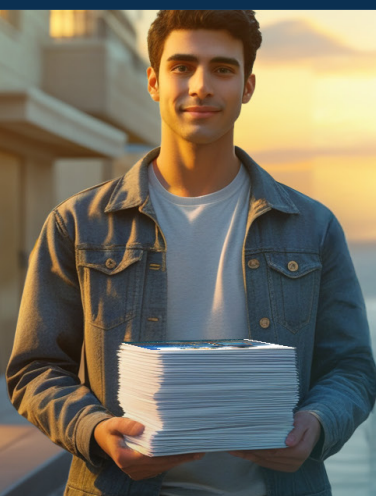

סיפורה של מיכל
"בהתחלה רק
שתקתי בפינה"

ולפעמים, דווקא ממקום שונה, יוצאים אורות גדולים.

הצטרף להפצת עלוני השבת
ותן לעוד משפחות ליהנות
מהתוכן ולהתחזק - **בזכותך!**
| 03-8000-770 |

רוצה לראות ברכה בחיים
זכה את הרבים

עלון "יגל ליבי" מלא בתכנים
מחזקים ומשמחים,
מכניס אור לבית ומחמם את שולחן השבת

עייפות החומר

שוב פעם שעת לילה מאוחרת ודמותו טרם נראתה בפתח הדלת, ה"שלוש" הרפוי והעייף שלו עדיין לא נשמע בחלל, ואנוכי יושבת על הספה בסלון וממתינה, עיניי נעצמות, אבל אני מסרבת להיכנס למיטתי עד שהוא יופיע. מסתבר שנרדמתי בסוף, וכשראשי שמוט על כרית הנוי אני שומעת אותו, מסובב את המפתח בעדינות, נכנס בדממה הביתה, משתדל כמה שפחות להרעיש, כמה שפחות להיות מורגש. הוא רגיש הילד שלי, הוא אכפתי, הוא לא רוצה להעיר את בני הבית. ובכל אופן אותי הוא מצליח להעיר. אני מתרוממת באיטיות מהספה, והוא בחוסר נעימות ניכר מתנצל ששוב חזר מאוחר, ומפציר בי שבפעם הבאה אכנס למיטתי "כי באמת אין צורך אמא, אני כבר ילד גדול ולא צריך שתמתיני לי".

אתה לא!! אני רוצה לצעוק. אתה ממש ממש לא ילד גדול! נער בן חמש-עשרה הוא לא גדול! הוא צריך לישון, הוא צריך לאכול טוב, הוא צריך לצאת עם חברים, לקרוא ספר להנאתו במיטה לפני השינה. הוא צריך לבלות עם אחים שלו, וכן לעיתים גם לריב איתם. הוא צריך לעשות מזה שכל נער בגילו עושה, או לפחות חלק מזה. אבל אני שותקת, מלווה אותו בחמלה למיטתו, הוא קורס לתוכה בתשישות, ללא מקלחת, אפילו מבלי להחליף את בגדיו, ועל אף שאני יודעת שבבוקר הוא יתקלח כי הוא יודע כמה חשובה לי ההיגיינה וכמה אני אתאכזב אם הוא יזניח את עצמו, עדיין הייתי רוצה שינהל סדר יום נורמלי. שפוי.

תגיד תודה

כשאני משוחחת עם הר"מים בשיבה הם מרימים גבה. למה זה מפריע לך? ניגשים אלינו הורים עם תלונות הפוכות לחלוטין. בחורים שלא קמים לתפילה בבוקר, כאלה שמאחרים תדיר לסדרים, או יוצאים בערבים למקומות שדעת חכמים אינה נוחה מהם. אבל תלונות כמו שלך? על נער שלומד יותר מדי? ששקוע כל היום בגמרא הקדושה? תודי להקב"ה שזיכה אותך בבן כזה, הוא עילוי אמיתי! הוא גאון!

את כל זה אני יודעת. התשבחות הללו לא מרגיעות אותי. אני שומעת אותן כבר שנים, מאז שהילד הצדיק שלי נכנס לכיתה א' אני לא מפסיקה לשמוע כמה הוא מחונן, מתמיד, רציני ובוגר לגילו. אבל בשנה האחרונה זה

קול דודי

אחרי לילות רבים
ללא שינה, הגיעה
הישועה שלי, שלנו,
מכיוון לא צפוי

הרב משה פינטו

ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונת צפון פ"ת

לגדל בחוכמה

חינוך בעולם הנסיונות

נאמר בפרשה "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה". יעקב אבינו, אשר הוא סמל השלמות הרוחנית, שהתורה מעידה עליו "איש תם" וכל חייו היה יושב אוהלים בבתי המדרש של שם ועבר, והתקדש בקדושת התורה ללא הפסק, עד שנהיה ראוי לשלמות שדמותו חקוקה בכסא כבודו יתברך. עוזב את בית הוריו גן עדן עלי אדמות, מקום בו השכינה שורה, ליד יצחק ורביקה, ונאלץ לצאת אל העולם החיצון, אל "חרן", מקום מלא רמייה, תככים, ניסיונות והשפעות שליליות, וכפי שחז"ל אומרים למה נקראת "חרן" לפי ששם יש חרון אף בעולם.

ואכן יעקב אבינו עם כל גדלותו הרוחנית לא סומך על עצמו, ומכין עצמו נפשית ורוחנית לחשיפה בבית לבן אשר מלא בגילולים ובעבודה זרה, הוא מסתגר ארבע עשרה שנה בבית מדרשו של שם ועבר לפני לכתו לחרן ורק אז הוא יוצא לדרך. והנה בדרכו מוצב ארצה" מתוך ההכרה, אבל לישון, ובחלומו הוא רואה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, מן השמים רצו ללמוד בחלום זה, שהגם ותהיה עומד במקום טמא כבית לבן, וה"סולם מוצב ארצה" מתוך ההכרה, אבל צריך תמיד להרים את הראש כנאמר "וראשו מגיע השמימה" ולהיות שקוע בעולם הרוחני ובדבקות בבורא יתברך. ואז תוכל לזכות שמלאכי אלוקים עולים ויורדים בו, כי כולו קודש.

אכן המסע של יעקב אבינו איננו רק מסע גאוגרפי - הוא מסע נפשי ורוחני. וזהו תהליך שכל ילד, כל בן נוער וכל יהודי עובר בחייו מפאת שהמציאות מכריחה אותו, והיא היציאה מהמקום המוגן רוחנית אל מציאות מאתגרת, ולעיתים מנוגדת לערכים עליהם גדל.

והשאלה איך שומרים על הטהרה וקדושה, יראת שמים וקיום מצוות בעולם חדש ללא המגננות הרוחניות? הלא העולם בו אנו מגדלים את ילדינו דומה מאוד ל"חרן" של יעקב. הרחוב, המדינה, התרבות, הלחצים - כל אלו מזמנים ניסיונות, בלבולים ומשברים.

אלא זאת נלמד מיעקב אבינו שלא יצא ריק לבית לבן. הוא יצא עם עוגן - עם כוחות מהבית, עם חינוך אמיתי שספג בבית אביו ואמו. הוא הכין עצמו רוחנית ארבע עשרה שנה בבית שם ועבר בהסתגרות והתקדשות רק כך הצליח להחזיק מעמד. גם אנו, כהורים ומחנכים, צריכים להשקיע בילדינו תשתית רוחנית ונפשית כבר מגיל צעיר. עלינו לשלוח אותם למוסדות תורניים שיחנכו אותם בדרך התורה ויראת שמים, ולהשקיע בהם אמונה שורשית וטהרה. כך, גם כאשר יצאו אל החיים ויחשפו לניסיונות העולם, יהיו חזקים דיים לעמוד בפני כל רוח וסערה.

הדבר דומה למשל המרק: אם מרתיחים את המרק היטב, הוא ישאר חם לאורך זמן, גם כשתנשוב בו רוח קרה. אבל אם נחמם אותו באופן פושר, הרוח הקלה ביותר תקרר אותו ותותיר אותו בלתי אכיל. כך גם בחינוך - יראת שמים ואמונה עמוקה שנדע להקנות לילדינו מבעוד מועד, ישמרו עליהם חמים ורוחניים גם בעידן של אתגרים וניסיונות.

**"אבל אני שותקת, מלווה אותו בחמלה למיטתו,
הוא קורס לתוכה בתשישות, ללא מקלחת, אפילו
מבלי להחליף את בגדיו..."**

מחליט לחזור הביתה, לארץ הקודש. החיים שם קשים עבורם, כבר שנים שהוא לא מוצא את עצמו, מתגלגל בין עבודות, לא מצליח להתייצב. ופתאום הוא מקבל החלטה לחזור. אני יודעת שאין מקרה בעולם, ה' מנהל את כל העניינים באופן הכי טוב שיכול להיות, אני לא יודעת אם הוא עקר משפחה שלמה מביתה והעביר אותה לכאן רק בשביל בני מחמדי, אבל אני משוכנעת שהיה לכך קשר ישיר.

מאז ומעולם היה קשר טוב בין אחי לבני. עוד בשנים שאחי גר בארץ ובני היה ילד קטן ומתוק, הוא אהב אותו במיוחד, בכל הזדמנות הוא היה קופץ לבקר רק כדי לראות את האחיין המתוק שלו ולהשתעשע איתו. כשבני גדל הם היו משוחחים ביניהם שיחות נפש. הבן שלי תמיד היה בוגר, ואחי נהנה לשוחח אתו כאילו הוא בן גילו.

כשאחי עבר לארה"ב, לבני היה סוג של משבר, הדוד שהוא כל כך אהב כבר לא יהיה קרוב אליו. אבל החיים התגלגלו והשיגרה והעומס גרמו לקשר להתקיים על אש נמוכה יותר.

כשסיפרתי לילדים שהדודים חוזרים לארץ, אורו עיניו של בני. ואני הרגשתי בתוכי שזו תחילתה של הישועה הפרטית שלי. אחי הוא אדם חכם במיוחד, תמיד הערצתי אותו, הייתי מתייעצת איתו באופן קבוע עוד מילדותי. הייתי בטוחה שהוא היחיד שיצליח לחלחל ללבו של בני ולגרום לו להבין שהוא זקוק לחיים נורמליים.

וכך היה, בשקט בשקט, בחכמה, במפגשים כביכול סתמיים, אחי ניסה לדבר ללבו, אפילו קבע איתו חברותא כדי להראות לו שהלימוד הוא מעל הכל אבל חייבים לשלב דברים נוספים על מנת לשרוד. והבן שלי התחיל לאכול יותר, לחזור הביתה בשעות שפויות, לישון. הצבע הורדרד חזר ללחייו, הוא התחיל לשחק עם אחיו וחבריו והכוחות שבו אליו.

ההשפעה עליו הייתה מדהימה, ומיידית. ולי נותר רק להודות למסובב הסיבות, שהוביל את כולנו בדרך הזו.

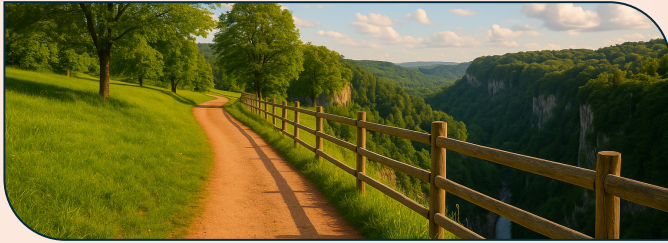
כבר בגדר אובססיה. אני הראשונה לעודד ולדחוף את הילד שלי ללמוד, להשקיע, כך עשיתי מאז היותו קטן, כך עשיתי גם עם אחיו. אבל נער בן 15 שמחבוקר עד הלילה לא מוציא את עיניו מהגמרא, בקושי הולך לאכול ולשתות, לא עוצר גם לא לנוח לרגע, זה כבר סיפור אחר. אני מוטרדת וחוששת באמת ובתמים לשלומם.

למחרת אני משוחחת עם בעלי, הוא היחיד שמבין אותי, שמסכים איתי שהמצב לא הגיוני ולא בריא לילד. שנינו מיואשים מלנסות לשוחח עם צוות הישיבה. אנחנו מנסים לטכס עצה. לחשוב על פתרון. הבן האהוב שלנו מסרב להקשיב לנו, הוא אומר שהוא בסדר גמור והוא מרגיש מעולה. ורק אני, אימו הדואגת, רואה את משקל גופו הולך ופוחת, את העייפות הנוראית איתה הוא מגיע לשבת קודש אחרי שבוע שלם שהוא בקושי נותן לעצמו מנוחה, ואת חוסר העניין שלו בכל דבר בו מתעניינים אחיו וחבריו.

בשבועות שמגיעים לאחר מכן אני כמעט לא ישנה בלילות, אני מתייפחת לתוך ספר התהלים מדי לילה, עד שאני רואה אותו נכנס בדלת הבית. אני מתפללת לה' מעומק לבי שיעזור לי, שיתן לנו פתרון. אני רוצה שהילד ימשיך ללמוד, מאז שהוא נולד אני מתפללת שיהיה תלמיד חכם, גדול בתורה, אבל אני דואגת לבריאות הנפש שלו, ולבריאות הגוף, אני יודעת שהמצב הזה לא יכול להימשך ככה עוד זמן רב. הילד צריך אוכל מזין, בריא, הוא צריך 3 ארוחות ביום, הוא צריך לישון כמה שעות טובות מדי לילה. הדברים הללו קריטיים במיוחד בגילו ואני חוששת שלחוסר שלהם יהיו השלכות בעתיד חלילה.

הדוד מאמריקה

יום אחד הוא מגיע. הפתרון. מכיוון לא צפוי בכלל. אחי הבכור, שעבר לפני מספר שנים להתגורר בארצות הברית עם משפחתו

אלא איך שנכון), השבת ועוד מצוות רבות שמסייעות לי להשתלט על היצרים שלי במקום שהם ישלטו בי - זה מה שהפך אותי להיות האדם שרציתי להיות! אורח החיים הזה, שיש בו גדרות, הוציא אותי לחופשי! אורח החיים הזה, בו לא הכל מותר, ההיפך מחיי ההפקר, אורח החיים הזה הציל אותי!

רגע, אבל מה זה קשור לטבח הנורא?

יש הרבה אנשים שבימים אלה מחפשים אשמים. הם מחפשים בכל מאודם תשובות חד משמעיות ועל מי אפשר להפנות אצבע מאשימה כי מישוהו צריך לשלם את המחיר... לא מבינים שאת המחיר כבר כולנו שילמנו... ובדיקו מהסיבה הזאת - כל הזמן חיפשנו אשמים עוד קודם.

בואו נחזור רגע לאותו בוקר נורא... באותה שבת התקיימה מסיבה גדולה באזור עוטף עזה בה השתתפו מעל 3,000 צעירים. מספר מטורף ובלתי נתפס! באותה מסיבה היה פסל בודהה גדול ורחבות הריקודים הקיפו את אותו פסל מתועב. לא מעט אנשים טענו כי העבודה הזרה הזאת וחילול השבת הם שגרמה לטבח הנורא, שהרי התורה אוסרת את זה.

יש שהאשימו את הממשלה, יש שהאשימו את צה"ל ובכיריו שלא היו שם בזמן, יש שהאשימו את המפגינים הרבים שהפגינו ביתר שאת במשך שנה שלמה בכל רחבי הארץ נגד הממשלה בעקבות הרפורמה המשפטית שרצו לקדם במערכת המשפט במדינה, המדינה הייתה בכאוס מוחלט, כפי שצינתי כבר קודם, ולא מעט קמו כדי להאשים אותם בטבח הנורא של אותו בוקר קדוש של שמחת תורה.

עכשיו, בואו נלמד רגע משהו חשוב.

כתוב "אין יסורים ללא עוון".

האם יש מישהו מעם ישראל שלא סבל (ועדיין סובל) סבל נוראי, שלא חש כאב בעצמות שלו בעקבות אותו טבח נוראי? יש מישהו שלא סובל ברגעים אלה מימי המלחמה? מהדאגה לחיילנו שברגעים אלה בהם אני כותבת את המילים האלה, נמצאים בעזה ונלחמים את מלחמת ה'? יש מי שאינו מרגיש שותף לכאב על החטופים (שטרם חזרו ומי יודע מה עלה בגורלם והאם הם בחיים?) המדינה כולה בהתקף חרדה מתמשך! אין בית שזה לא נגע בו!

אז נכון, אסור לחלל שבת. כתוב. נכון, אסור לנהוג בחוסר צניעות ולרקוד במסיבה כזאת. נכון, אסור לרקוד מסביב לפסל. נכון, אסור לנהוג בשנאת חינוך נוראית כזאת כמו שהייתה פה בשנה שקדמה לטבח. הכל נכון. אבל אם אני לא חיללתי שבת, לא רקדתי בשום מסיבה מסביב לשום פסל ח"ו, לא השתתפתי בהפגנות, אני לא לוקחת חלק בממשלה או בהנהגת צה"ל, אז למה אני סובלת? הרי כתוב שאין יסורים ללא עוון... אם הייסורים הגיעו גם אליי, משמע שגם לי יש חלק בזה! אם כולנו סובלים מייסורים בעקבות אותו אירוע נורא, סימן שלכולנו יש אשמה בכך! כולנו אשמים!

לחיות
באמונה
הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

מי אשם?

אי אפשר להאמין שבורא עולם קיים, שתורתו אמת, ולהתעלם מכל האזהרות והציוויים. נולדתי יהודייה ועם הזכות הנפלאה הזאת באים גם לא מעט דרישות, משימות, חובות, איסורים ואינסוף של אור גדול. אחרי שחזרתי בתשובה למדתי שדווקא החיים בתוך הגבולות, החיים האלה שיש בהם גדר, שיש בהם איסורים, החיים שהם לא הפקר, החיים בהם לא הכל מותר לפי הרצונות והחשקים שלי, לפי התאוות והפיתויים, החיים האלה - הם דווקא החיים השלמים.

כשחייתי חיים ללא גדרות התורה חשבתי שהייתי אדם חופשי. לא יכולתי לשאת את המחשבה שיש אנשים שחיים חיי תורה ומצוות מתוך בחירה! כיצד זה יתכן? לשים סביבי גדרות מתוך בחירה אישית? איסורים מתוך בחירה אישית? להגביל לעצמי את החופש שאני כ"כ אוהבת? לא הבנתי שהחיים האמיתיים הם כלל לא החיים שחייתי... הרי לכאורה הייתי באמת חופשיה, עושה ככל העולה על רוחי מבלי שמישהו יבחר עבורי או יגיד מה נכון או לא נכון. מה מותר ומה אסור... הרי מי יודע טוב יותר ממני מה טוב לי? אז זהו... יש מי שידע טוב יותר ממני, וזה אותו אחד שיצר אותי. אם הוא יצר אותי, הוא יודע מה אני צריכה כדי להתקיים בצורה הטובה ביותר ומה התכלית שעבורה נוצרתי... הוא מכיר היטב את כל נימי נשמת, הוא יודע מהן היכולות שלי, כמה כוח יש בי, הוא גם יודע מה ומי עלול להזיק לי או לקלקל אותי, הוא יודע יותר טוב מכל אחד אחר (הרבה יותר ממני!) מה הכי טוב עבורי.

ואז הבנתי.

הבנתי שלשמור שבת זאת המתנה הכי גדולה שיכולתי לקבל בחיי.

הבנתי שמעולם לא הרגשתי מכובדת באמת עד ליום בו התחלתי ללבוש בגדים צנועים כיאה לבתו של המלך.

הבנתי שהשליטה הזאת שלי בגוף שלי בנושא הכשרות (לא לאכול כל דבר, בכל שעה ובכל מקום), הטהרה הצניעות (לא להתלבש איך שנוח

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

יולדת שבועיים אחרי הלידה האם חייבת להמתין 6 שעות בין בשר לחלב?

יולדת בתוך שלושים יום ללידתה יכולה לאכול חלב לאחר שעה אחת מאכילת הבשר. אבל לאחר שלושים יום מלידתה, וכל שכן שאר אנשים אין להקל לאכול חלב, אלא לאחר שעברו ו' שעות מעת אכילת הבשר.

האם מותר לנשים לאכול מעט קודם שהגברים יחזרו מבית הכנסת?

אסור לטעום שום דבר לפני הקידוש, בין בקידוש של ליל שבת ובין בקידוש של יום שבת, ודין זה נוהג בין אצל גברים ובין אצל נשים. ולכן אשה שקשה לה להמתין עד שבעלה (או אביה) יבוא מבית הכנסת ויקדש, יכולה לקדש בעצמה על מיץ ענבים (ותאכל לפחות כזית עוגה או תשתה רביעית מהיין, כמו שלמדנו בעבר, כדי שהקידוש יהיה במקום שסועדים). ואם אינה יודעת לעשות את הקידוש והיא צמאה או רעבה, אז בקידוש של הבוקר יכולה לאכול או לשתות גם קודם קידוש. (אבל לא בקידוש של ליל שבת שהוא יותר חמור מבחינת ההלכה).

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

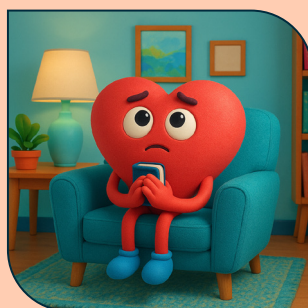
עומס ריגשי

מכירות את התחושה הזו שמהו עומד להציף את הגרון ואת בולעת אותו חזק לתוך הבטן?

שבא לך לדבר את שעל לבך ואת לא יודעת איך להסביר את זה נכון? פשוט יודעת שאם תוציאי הכל כאן ועכשיו זה ישמע או יתקבל לא טוב, ועלול לגרום למריבות ואי הבנות. אז איך מסדרים את המחשבות? איך מורידים את מה שעל הלב לפה, בצורה שתישמע ותניב פירות ולא רק תשפוך כעסים?

לפני כן, נבהיר - שלדבר אנחנו חייבות. אשה במיוחד חייבת לפרוק את שעל ליבה. אם לא, היא "תתפוצץ" ותכעס בלי קשר גם לאחר מכן או תתכנס בתוך עצמה וחבל. כשלא מדברים הרבה זמן על משהו שמפריע זה גורם למועקה ריגשית ולחוסר תפקוד. כעס או מרמור בלב לאורך זמן, מחליף את ישותו לעצבות, דיכאון, כאב בטן או גרון... ועוד מעין אלו.

על כך שמעתי בשם הרבנית רות שמש שתחיה, שהקב"ה

לא סתם ברא את העומס הריגשי הזה. הרי הקב"ה בגדולתו יכול לסדר שבשתי מילים שתגיד, בעלך יבין על מה מדובר וישנה את התנהגותו, אבל הוא בחר לא לעשות זאת במקרים מסוימים.

אז למה ה' ברא בכלל את העומס הריגשי הזה, שלא טוב תמיד ללכת ישר ולפרוק אותו על אנשים?

במיוחד כדי שתתפללי לה'. כדי שתפרקי את העומס הראשוני לבורא עולם ולא לבשר ודם, שאגב, לא באמת יכול לעזור. בכדי לדבר עם בורא עולם אנחנו לא צריכות לחשוב לפני כל מילה ולבדוק איך זה ישמע... הוא היחיד שמקבל הכל, גם בלי שתסדרי את המילים לפני. הוא היחיד שיאהב אותך בכל מצב... שלא יצעק עלייך ולא יברח. הוא היחיד שתמיד שם. תמיד פה. אבא אמיתי. הוא גם לא שופט אותך ובטח שלא מבקר אותך. הוא יודע מאיפה הגעת וממה נוצרת, הוא יודע מה מפריע לך... ומה כבד עלייך. גם אם בעיני כל העולם זה שטות... כשקשה לך, קודם כל תספרי לו, לאותו אחד יחיד ומיוחד שרק הוא יכול לפתור את כל העניינים... הוא הכותבת האמיתית. כל השאר בובות. שנזכה להרגיש את זה רגע רגע.

שבת שלום!

תאיר ארץ
מזכרת הרבנים
תאיר גולן

האיזון בין בטחון להשתדלות

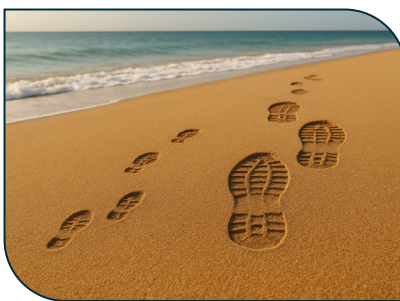
שבת שלום! בפרשה הקודמת, יעקב קנה את הבכורה מעשיו בנזיד עדשים ועכשיו עשיו רוצה להרוג אותו. רבקה הזהירה את יעקב שיברח! אבל בפרשה שלנו כתוב "ויצא יעקב". השאלה הנשאלת היא: למה כתוב "ויצא"? למה לא "ויברח"? הרי יעקב במנוסה על חייו כרגע! עשיו רוצה להרוג אותו! אבל דווקא זה, בא ללמד אותנו יסוד יפה בעבודת ה'. יעקב לא בורח, יעקב "יצא". יעקב אבינו יודע שיש ה' אחד, הוא מחליט מי ימות ומי יחיה, והכל ברצונו יתברך. הוא יודע ש"אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה", אפילו נקיפה קטנה של האצבע אי אפשר לעשות לולא רצון ה'.

אז יעקב בדרגת האמונה שלו: "ויצא". יוצא בנחת ולא בורח מאף אחד. אז עכשיו נשאל שאלה נוספת ומתבקשת: אם יעקב בדרגת אמונה כל כך גבוהה עד

כדי כך שהוא לא מפחד שעשיו יהרוג אותו והוא יוצא בנחת, אז למה הוא מלכתחילה בכלל יוצא?? הרי אם רק הקב"ה יחליט מי יחיה ומי ימות, אם משהו ירע או יטיב איתך, למה בכלל לצאת? תישאר במקום שלך ותאמין שלא יקרה לך כלום! שעשיו לא יהרוג אותך! ומכאן אנחנו לומדות את היסוד הגדול: ה-ש-ת-ד-ל-ו-ת! מעשה קטן! יעקב אבינו מאמין שהקב"ה יציל אותו, אבל הוא עושה את ההשתדלות הקטנה, את ה"ויצא", את ההשתדלות שהיא בדרך הטבע, ומשם ה' איתו. משם ה' שומר עליו. ועל אותו עניין נבין את הכתוב לנו בספר דברים: "למען יברך ה' אלוהיך בכל משלח ידך אשר תעשה", לכאורה, המילים "משלח ידך" מיותרות. מה הבעיה להגיד שה' יברך אותנו בכל אשר נעשה? אלא שמשלח יד זו ההשתדלות! ומכאן צריכות אנו להבין, לתת רק "משלח יד"

רק "ויצא" קטן בעבודת ה'. השם לא מבקש אותך מחר הרבנית הכי גדולה (הלוואי!) כרגע הוא רוצה ממך את ההשתדלות, את היציאה מאזור הנוחות שלך, את המשלח יד הקטן, ומשם הוא כבר יעזור לך, כי: "הבא להיטהר מסייעין בידו"! חשבי על דבר קטן בו את יכולה להתקדם בעבודת ה' ומשם תראי איך ה' עוזר לך.

בהצלחה!

אתפים באחזקת תורה!

מעל 150 אברכים לומדים בבניין "יביע אומר" ואתם יכולים להיות חלק מזה!

לזכויות נצח חייגו < 03-8000770

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

ההגיון של הזמן כשאוהבים

"וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב בְּרַחֵל שְׁבַע שָׁנִים וַיְהִיוּ בָעֵינָיו פִּימִים אֶחָדִים בְּאַהֲבָתוֹ אֹתָהּ" - איך יכול להיות שיעקב עבד שבע שנים שלמות והוא הרגיש שזה כמו ימים בודדים? דמיינו לעצמכם אדם שמקבל שיחת טלפון ממפעל הפיס. הם מודיעים לו שהוא זכה בפרס הגדול של 50 מיליון שקל, אבל הכסף יכנס לחשבון שלו רק בעוד חודש - אחרי כל האישורים והבדיקות. האם הזמן יעבור לו מהר או לאט? מאוד לאט! כל יום ירגיש כמו חודש.

אותו דבר עם אדם שלא אוהב את העבודה שלו. הוא מגיע בבוקר בשעה שמונה, עובד חצי שעה, מסתכל על השעון - ורואה ש-8:05. איך יכול להיות? כי כשמחכים למשהו או לא נהנים ממה שעושים, כל דקה נרגשת כמו שעה.

אבל יש גם את ההפך. כשאנחנו נהנים מהשינה בבוקר, מכבים את השעון מעורר ל-"עוד חמש דקות", ופתאום מגלים שעברו שעותיים. איך? כי כשנהנים, הזמן פשוט עף.

אז איך יעקב הרגיש ששבע שנים עברו כימים אחדים? התשובה נמצאת במילים "בְּאַהֲבָתוֹ אֹתָהּ".

שימו לב למה שכתוב: "וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב בְּרַחֵל" - לא "בשביל רחל", אלא "ברחל". יעקב לא עבד כדי לקבל שכר בסוף התקופה. הוא עבד כי כל יום שהוא עבד, הוא ידע שרחל רואה את זה ושמחה מכך שהוא עושה זאת בשבילה.

יעקב התענג על כל רגע שבו הוא הרגיש שהוא משמח את מי שהוא אוהב. זה לא היה "סבל של שבע שנים עד שאקבל את מה שאני רוצה" - זה היה שבע שנים של הנאה מלתת, מלעבוד, מלראות את האושר בעיניה.

זה המפתח לזוגיות מאושרת. רוב האנשים חושבים על זוגיות במונחים של "מה אני מקבל". אבל יעקב מלמד אותנו משהו אחר: האושר האמיתי בא כשאתה נהנה מלתת, לא רק מלקבל.

כשכן הזוג שלך רואה שאתה עושה משהו בשבילו ושמח מכך, ואתה נהנה מהשמחה שלו - הזמן עובר כמו ברק. כל יום מרגיש כמו הזדמנות חדשה לגרום לו לחייך.

זה הסוד של יעקב: הוא הפך כל יום עבודה לביטוי של אהבה. ולכן שבע שנים עברו כמו ימים אחדים - כי כל יום היה מלא באושר של נתינה.

יש + מזל + לישראל

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

הבטחון של בני מזל קשת

השבוע נוריד את הבטחון לשטח בחיי משפחה, הבטחון מקנה דרך טובה להתמודד, דהיינו לא פעם שאנו מרגישים שהבעיה גדולה עלינו, ואין לנו כלים להתמודד איתה, או שהילד מאתגר ולא מצליחים לראות אור בקצה המנהרה, ופעמים שהילד מאתגר גם את עצמו, וההורים רוצים לעזור ולא מבינים איך, כאן נכנס היצר הרע בדמות של ייאוש, ופעמים זה גם האדם מול עצמו, הוא יודע שהוא צריך לשנות משהו בעצמו, והוא מיואש מזה כי הוא לא רואה את עצמו מצליח, אבל בדיוק כאן, נתן לנו את הקב"ה מתנה אדירה, והיא הבטחון,

דהיינו אומר הקב"ה זרוק עלי, ותבטח בי, שיש לי את הדרך לפתור את הבעיה, הכי טוב שיכול להיות, ואף פעם אל תתייאש, הקב"ה יכול לפתור לילד את הבעיות, יכול לקרב בין בני זוג, ולתת להם את הכוח לגדל ילדיהם בהצלחה, רק בתנאי, שיבטחו בו שהוא איתם והוא יכול לפתור זאת, וישועת ה' קרובה, ואין ייאוש בעולם.

זאת ועוד שהאמונה והבטחון נותנים עוד דבר חשוב, והוא לנצח את הפגיעות והכעסים, שמצויים מאוד בחיי משפחה, כשמישהו בבית עושה דבר נגד רצונך, או אומר מילים פוגעות ומשפילות, זה שתי בעיות, אחת איך פותרים את הבעיה כדי שלא תחזור על עצמה, אבל יש בעיה יותר חמורה, שמפריעה לנו להתנהל נכון, והיא הכעס והפגיעה שמעוררת בנו רצון להגיב בכעס, וכשזה יוצא על בן משפחה זה ממש בעייתי, וכאן הקב"ה אומר לך, בני היקר תאמין שזה לא הוא, זה ממני, וגם אם לא הוא אז משהו אחר היה פוגע בך, כי זה רצון שמייים, אין שום תועלת לפרוק כעס על הילד או האשה, תקבל בהאבה תישאר רגוע, ואז תוכל להפעיל את השכל, כיצד להתנהל נכון להבא.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב'
באשדוד

מהו ויתור

דיברנו בנושא מריבות, לפעמים זה מאוד משתנה לפי הגיל. יש גיל של 'מכות' ויש גיל של דיבור כואב ופוגע, צריך מאד להזהר ולדבר על ענין 'תורת המידות' ועל ענין דיבור מכבד.

הזכרנו בשבוע שעבר בדרך אגב שאין בעלות על שום משחק וכדומה בבית, רבים שאלו מהי הדרך בזה. כי לפעמים הילד קיבל מהסבתא משחק... והוא מרגיש שזה שלו. ויתירה מזאת שאל אותי הורה האם אני לא מחנך את הבן שלי לקחת דברים שלא שלו.

חשוב לציין שאין פה החרמה לצמיתות, יש כאן משהו זמני [חשוב להגדיר אותו מראש, כי ילד מבולבל כשהדברים לא מוגדרים בזמן] והעיקר הוא - שגם אם אחיך השתמש במשחק 'שלך' בלי רשות, אתה לא יכול להכות אותו על זה, יש כאן הורים, יש כאן מסגרת חינוכית, יש היררכיה, אתה לא לוקח את החוק לידיים. וכמובן שאסור לנו לברוח מזה שהאח השני שלקח נהג שלא כשורה והוא גם צריך שיחה בענין.

אבל מאד להזהר מלומר 'תוותר' 'תוותר' והמון סיסמאות בענין 'ויתור', במיוחד לא בשעת מעשה, כמו שלא מרצים אדם בשעת כעס, כך לא נותנים שיחות מוסר בזמן שהוא לא פנוי לשמוע - חבל על הדיבור, ואולי זה יוצר להיפך. וגם אדם שמוותר ושוב מוותר מרגיש 'כמה אני יכול לוותר'. וזו טעות נפוצה.

ברור שאנחנו רוצים לחנך את הילדים שלנו למידת הויתור, אבל מתוך הבנה ורגישות לענין, לא מתוך כפיה ודחיה.

מעל הכל להדגיש 'שלא בזמן המריבה' שמה ששייך להם זה שלהם, אף אחד אין לו רשות לקחת ללא הסכמתם, ובדרך אגב זה חינוך מלהיזהר מממון הזולת, ובפרט שברוב המקרים יש לזה תוקף הילכתי שהם קיבלו באופן אישי.

ולגבי הנקודה שעורר אותו הורה שכאשר אני מחרים, אני מחנך את הילד לקחת דברים שאינם שלו, הוא צודק במאת האחוזים, ולכן צריך להבהיר זאת בצורה ברורה: 'נכון המשחק שייך לך, אבל כיון שהתנהגת איתו בצורה לא נאותה - אי לכך אני מוכרח למנוע ממך את השימוש בו באופן זמני'.

שבת שלום ומבורך!

הרב שמעון מאמו
מדור ייחודי לנוער המתקרב

שבת שלום ומבורך

ככה זה בחיים. כשמחזקים את האמונה, מוסיפים את הקב"ה - שהוא אחד יחיד ומיוחד - לתוך חיינו, ואז יתכן שכל החובות והניסיונות יתהפכו לטובה.

ההרשמה בעיצומה!

יגל לנוער

חזק לנוער

**הרב דוד פרץ
ראש "מרכז
התחברות" ר"ג**

הכל עניין של שטיפת מח (חלק ב')

באחת הנסיעות המרתקות לעיר הגעגועים "אומן" עם גדול מזכי הרבים הגאון הרב יגאל כהן שליט"א, ישבתי באוטובוס ליד בחור רווק בן 30+, ושוחרתי איתו על נבכי החיים, דעות, השקפות, נסיונות, ושאר עניינים.

לאחר כמה שעות של נסיעה מ"אור שבעת הימים" הבעל שם טוב הק' זי"ע ממעז'בוז' לכיוון אומן, תוך כדי שיחה זרקתי לו פצצה: "מה עם שבת???" הלא זה כ"כ כיף ומיוחד (כאן תיארת לי כיצד נראה שולחן שבת וכו'), ובמיוחד לאחר שבאור עולם הזהירנו 12 פעם על שמירת שבת וזאת לאור העובדה שאין אות מיותרת בתורה וכו'...

הבחור שהיה מנומס נתן לי לסיים את הנאום, ומיד לאחריו ביקש ממני לא להמשיך ולדבר על זה העניין בהיות ויש לו אהבה ראשונה (כלשונו) שנקראת: "דיג"א! אני אוהב לדוג - הוא אמר, ועד כמה שידוע לי אסור לצוד בשבת, ואינני מעוניין לוותר על החוויה בשום פנים ואופן!

כמובן שהרפיתי (מעט), אך תוך כדי המשך

השיחה לחצתי את ידו בחיבה, והוא נתן "קונטרה" של גיבור... לפתע צץ רעיון בראשי, ואמרתי לו: בא נעשה עסקה! אני רואה שאתה גיבור כמו יעקב אבינו... וזכותי לטעון שאני יותר גיבור ממך, מה דעתך שנעשה הורדות ידיים, ואם תוריד אותי, אני מקבל על עצמי ללמוד עבורך 2 מסכתות גמרא, אך אם אני יוריד אותך חלילה... אתה שומר שבת שנה שלמה...

הבחור קפץ על המציאה, והדגיש לי שבמסגרת עבודתו הוא מרים בכל יום דברים כבדים ומכופף ברזלים נוקשים והרבה יותר חזקים מידיי הרכות והעדינות... וכאדם הוגן הוא רוצה לעדכן אותי לפני כן. א. כדי שלא אתבדה ב. כדי שאתחיל כבר מעתה לכחכח בגרוני, כחימום ללימוד המסכתות להצלחת הדייג הרווק...

אמרתי לו: יקירי, אני נלחם כבר שנים שבחורים ישמרו שבת אפילו לשעה אחת, ועכשיו כשמונחת לנו על השלחן שנה שלמה של שמירת שבת, נראה לך שאוכל לפספס זאת? שום כח בעולם לא יצליח לא יכניע אותי לגרום לבחור לחלל שבת שנה שלמה... אני יוריק דם מפני מאפי מעיני ומאזניי ולא אכנע לחילול שבת...

הבחור עשה תנועת ביטול ואמר: 'חביבי, על ברוז לא מאיימים עם מיס... תן לי את היד בבקשה'!

לא הסכמתי לתת לו את היד כל עוד שאין שופט ועדים, ומיד רצתי לקדמת האוטובוס אל הגאון הגדול הרב יגאל כהן שליט"א וביקשתי את שיפוטו וברכתו בעניין...

הרב שאל אותי: יש לך כח? אמרתי לו שהשאלה לא רלוונטית משום ששמירת שבת מונחת על המאזניים, ומששמע הרב את נחרצותי, הורה לי לגשת לעניין, לא לפני שברך אותי בברכת חזק ואמץ, אל תירא ואל תחת...

בדרכי אל הקרב התססתי את כל הצעירים שתוססים גם ככה... ובאופן טבעי הבחורים הפכו את האוטובוס לאצטדיון, כאשר אוהדי הקבוצות מתחילים להמר על צד, ולעודד עם השירים הידועים לידועי ח"ן...

לחצתי את ידו, והרגשתי שאני נבלע בתוכה... אך אני כבר ראיתי לנגד עיני את המטרה ושום דבר לא עניין אותי, לקחתי אוויר, הפעלתי את כח הריכוז, ואישרתי שאני מוכן...

הקרב יצא לדרך, והבחורים שהימרו עליי

מנימוס, החלו להראות סימני אכזבה מהתבוסה הממשמשת ובאה... הבחור שלנו היה חזק מתמיד, ואיים להכריע אותי, אך ברגע האחרון צפו לנגד עיניי תמונות האופנוע הכבד שלו, שכל סחיטה של דוושת הגז תחייב אותו באלפי איסורי סקילה בשל שריפת הדלק בבוכנה האכזרית... ולעומת זאת במאמץ של כמה שניות אני יכול למנוע מבורא עולם מלינוי רגעים של צער. אמרתי בלבי: היו לא תהיה!!! אני אנצח בכל מחיר!...

וממחשבה למעשה, חילצתי את חושיי, וגייסתי את כל שרירי הגוף למען זיכוי הרבים... ואפילו את שרירי הציפורן הקטנה של הרגל היה שותף לטריקת ידו של הדייג הגברתן לקול תשואת המועריצים המהמרים והמעודדים...

בפרשתנו הנפלאה יעקב מגיע תורו של בחיר האבות יעקב אבינו למצוא את זיווגו, וכשהגיע לחרן ראה שלשה רועים שממתינים לקולגות... כדי לגלול את האבן הגדולה מעל הבאר, יעקב אבינו מזדהה עם הבעיה אך אינו מציע בינתיים לעזור, ומשראה את רחל באה עם הצאן הפשיל יעקב את שריווליו, ובקלות יתר הסיר את האבן מעל פי הבאר, כמו שבני הקטון מסיר את הפקק מעל בקבוק הקוקה קולה...

המתבונן ישאל מיד ב' שאלות: א. אם היה בכוחו של יעקב להסיר את האבן, מדוע לא עשה זאת מיד כששמע את נימוק הרועים לפשר המתנתם?

ב. מדוע דווקא כשהגיעה רחל, הסיר יעקב לבדו את האבן, האם כדי להרשים את המשודכת בשריריו המעוצבים חלילה? וכי רחל אמנו הצדקת מעוניינת בחתן שעונד חגורה של "מר ישראל" (או מר חרן)? חלילה לנו מלהגשים את האבות לכאלו רבדים נמוכים!

אלא בס"ד נראה לומר שבאמת יעקב אבינו לא הצטיין בשרירים מנופחים או בכושר קרבי, וכל שכן שלא עלתה בדעתו המחשבה להרשים את הכלה בפעלול כזה או אחר, אלא רצה להבהיר לה ולהנחיל לנו, שמטרתו ושאיתו להיות גדול הדור, וגדול הדור צריך לדעת שכל מטרה שהוא מציין לעצמו הוא יגיע אליה, ולא משנה גודל המכשול/ים העומד/ים בפניו. שהרי אם אתה מאמין במטרה ובעצמך, שום כח בעולם לא יוכל לעצור אותך מלהגשים את שאיפותך, ולא לחינם ראינו מכתבים של מרן מופת הדור הגר"ע יוסף צוק"ל מימיי ילדותו, שבהם הצהיר שהוא הולך להיות גדול הדור! ולמרות המכשולים הגרנדיוזים שעמדו בדרכו, הוא סלל לעצמו דרך מדהימה להגשים את המטרה.

בברכת שבת שלום ומבורך

ואל תתוודע לרשות

**שבת שלום ומבורך,
אחים יקרים ואהובים!**

במשנה בפרקי אבות (פרק א') אומר שמעיה: "אהוב את המלאכה, ושנא את הרבנות, ואל תתוודע לרשות".

השבת נתמקד בסוף המשנה - "ואל תתוודע לרשות", כלומר: אל תשאף להיות כל הזמן בפרונט, בכותרות, באור הזרקורים.

בעולם של היום, שכל כך סובב סביב חשיפה, מסכים ותשומת לב - המשנה באה וצועקת לנו: שמור על עצמך.

כשאתה "בראש", כולם מסתכלים עליך - וטבעי

**הרב יהונתן פרטוש
רב בשיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב**

שיהיו גם כאלה שידברו, יבקרו ואפילו ילכלכו. אבל מעבר לזה, הסכנה האמיתית היא הגאווה. כשאדם מתחיל להרגיש ש"כולם מדברים עליי", ש"אני חשוב", שהוא "מצליחן" - קל מאוד לשכוח מי באמת נותן את ההצלחות: הקב"ה. וברגע ששוכחים את ה', שוכחים את הכל. אז תעשה, תשפיע, תבנה - אבל 'מתוך ענווה'. תזכור תמיד: הכח, הכישרון וההשפעה - כולם מתנה מבורא עולם. ומי שזוכר את בוראו - בורא עולם לא שוכח אותו לעולם.

שבת שלום ומבורכת!

קמיקס

סרק 35 תקציר:
אלי, שרולי ורובי נלכדים על ידי הפרופסור. הם מתכננים לאלץ את הקופים טאיתם על פנת לתקנותיהם. הם טולחים את רובי בסופרסט סל דין לנגל בסטות, הפרופסור כחליט לטבט את הרובוט בפקוס להחרים אותו. בפוחו סל גדי נפצא טבב טנאה חסר כפסכפות.

אלי ורובי
בפאדק
אמת

אָהה, יש לנו שליטה על כל המערכות המקמשבות שִבְסִיבִית המעבֵדָה...

כן, אָהה לא צריך לדאג מהרובוט הזה שפולש למעבֵדָה שלך. באמצעות טכנולוגיות מתקדמות נוכל מיד לפצח את קוד ההפעלה של הרובוט. אָהה מִזִין לו נתונים והוראות, תשלט עליו ותבליב את האויב!

תודה תודה, חברים, אני מתרגש מהעזרה שלכם. המחקר מתקדם בינתיים לפי התכנית.

הם, אני חושב שבעזרת כננות...

יש!!! יש לי את הקוד של הרובוט. הילדים וכל התכניות שלהם ביד! כעת אני שולט על הרובוט מרחוק. הוא יקליט את הילדים, וההקלטות יעברו ישירות אלי!

כעבר מספר שעות.

הי, נזכרת! לא יודע, אָהה דברת על אלי, ידידי המקלמדי! די, שרולי, תהיה רציני. כן, אני משתדל להיות רציני מאד...

מה, יש לך כננות?

יש לך רעיון איר להצמים כאן שים כננות, או משהו יצירתי יותר?

מה, יש לך כננות?

שני משוגעים נסעו על אופנוע ורבו בניהם מי ישב ליד החלון

מה מלך עושה אצל רופא שיניים? מחפש את הכתר שלו

חולה: "דוקטור, בכל פעם שאני אוכל עוגת יום הולדת, שורף לי בלשון" רופא: "בפעם הבאה תוציא את הנרות"

הילד/ה הזוכה
רועי אשר
מיהוד

כיצד נפלה חומת יריחו?
תשובה מפרשת האזינו שועל

נראה אותך

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafemalon@gmail.com

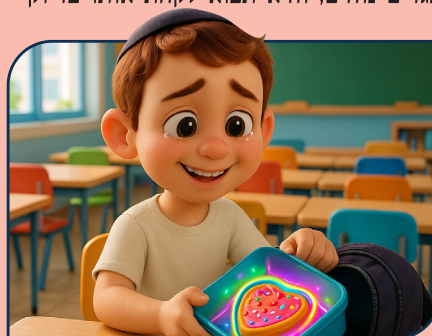
פרשת שבוע אורח

פרשת ויצא

בפרשת השבוע, יעקב אבינו בורח מהבית כי אחיו עשו כועס עליו. יעקב מרגיש לבד. אין לו מיטה נוחה, אין לו כרית רכה - רק אבנים לשים תחת הראש. ואז, באמצע הלילה, יעקב חולם חלום מיוחד - סולם עומד על הארץ וראשו מגיע עד השמיים, מלאכים עולים ויורדים בו, וה' אומר לו: "אני איתך! אני אשמור עליך בכל מקום שתלך!"

כשיעקב מתעורר, הוא אומר משהו נפלא: "אכן יש ה' במקום הזה - ואנכי לא ידעתי!" - ה' היה כאן כל הזמן, ואני פשוט לא שמתי לב! תארו לכם ילד שהולך ליום הראשון בגן החדש. הוא לא מכיר אף אחד, הוא מפחד. אמא נותנת לו חיבוק ואומרת "אני אוהבת אותך!" - אבל הילד עדיין מפחד. הוא מרגיש לבד.

אבל האמת? אמא חושבת עליו כל היום! היא שמה לו אוכל טעים בתיק, היא סידרה לו בגדים נוחים, והיא תבוא לקחת אותו בדיוק בזמן. האהבה שלה קיימת תמיד - גם כשהוא לא רואה אותה!

ככה גם ה' - הוא תמיד איתנו! גם כשאנחנו מרגישים לבד בחדר, גם כשקשה לנו, גם

בשר וחלב

שבת שלום ילדים חכמים ונבונים. היום אנחנו רוצים ללמוד איתכם דבר שכל ילד וילדה חייב לדעת, לזכור ולעשות כמוכן.

ליבי: אתם אוהבים לאכול שניצלים, עוף ובשר, כי זה בריא, מזין וטעים. נכון מאוד.

אבל לאחר זמן מה יש גם חשק גם לגלידה טעימה, מעדן, או שוקו חמים, או פיצה... מה עושים?

גל: ילדים צדיקים זה לפעמים מאוד מפתה ומאוד מתחשק, אבל חייבים אנו להקפיד לחכות בין בשר לחלב 6 שעות. ולילדים קטנים אפשר להקל גם 5 וחצי שעות.

אז ילדים חביבים תזכרו ותדעו שה' כל כך שמח שאנו גם מקיימים את ההלכה, וגם מתגברים ומתאפקים...

להתראות בשבוע הבא!
שבת שלום

כשאף אחד לא מבין אותנו. ה' שומר עלינו, אוהב אותנו, וחושב עלינו כל הזמן.

ילדים יקרים, ה' רוצה שנזכור תמיד - אנחנו אף פעם לא לבד! גם כשקשה, גם כשמפחדים, ה' נמצא איתנו ושומר עלינו. כשאנחנו זוכרים את זה, אנחנו הופכים לילדים שמחים ורגועים שיודעים שתמיד יש מי שאוהב אותם!

שבת שלום ומבורך.

מצאו 10 הצאים

מהל

הפסוק למסעך שבועה

הילד/ה הזוכה
מאיר יוסף
מראש העין

תשובה מפרשת האזינו:

"וַיִּשְׁמַן יִשְׂרָאֵל וַיִּבְעֹט"

יודעים את התשובה

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

הכל - אילו היה נכנס לעיר, היה נלקח איתם. אילו הנר שלו היה דולק, או התרנגול קורא, או החמור נוער - היו השודדים מגלים אותו. הבין רבי עקיבא שדווקא מה שנראה רע - הציל את חייו. כששב לביתו סיפר לתלמידיו ואמר: "בכל מצב - זכרו תמיד: כל מה שהשם עושה - לטובה הוא עושה". ילדים יקרים

מסיפור זה אנו למדים מסר גדול וחשוב בחיים. גם אם לפעמים קורים לנו דברים שעלולים להראות לא טובים, עלינו לזכור שבזאת עולם מנהל ומסדר הכל וכל מה שקורה בעולם הוא אך ורק לטובתנו. שבת שלום

סיפורי צדיקים

הכל לטובה

השמש שקעה
לאיטה, ורבי
עקיבא ירד מן
החמור כדי
להתפלל תפילת
מנחה בצד
הדרך. אחרי
שסיים, המשיך
בדרכו.

במסעו לקח
איתו חמור
לנסיעה, נר גדול
ללאור

בלילה, מגילות קלף ללימוד תורה ותרנגול שישמש לו כשעון מעורר.

כשהחשיך, ניסה להיכנס לעיר קרובה ולבקש מקום ללון. אבל בכל בית שדפקו דלתותיו - סירבו לקבלו. בני העיר היו קשים ולא רצו לעזור. רבי עקיבא לא הצטער ואמר לעצמו תמיד: "כל מה שהשם עושה - לטובה הוא עושה".

יצא לשדה סמוך, קשר את החמור לעץ, הניח את התרנגול לידו, הדליק את הנר והחל ללמוד בשמחה. לפתע נשבה רוח וכיבתה את הנר. רבי עקיבא חיך ואמר שוב: "הכל לטובה".

לאחר זמן קצר הופיע חתול וטרף את התרנגול, ואחריו גם אריה יצא מן היער וטרף את החמור. רבי עקיבא נותר לבדו, בלי נר, בלי תרנגול ובלי חמור. ואף על פי כן, לא פחד ואמר לעצמו: "כל מה שהשם עושה - לטובה הוא עושה".

בלילה נשמעו קולות מהעיר. רבי עקיבא התקרב וראה מחזה קשה: שודדים אכזריים אספו את כל אנשי העיר ולקחו אותם בשבי. אז הבין

שמואל
קורייב

נפלאות הבריאה

קולות הים

הלוויתנים מתקשרים זה עם זה בשירים עמוקים ומורכבים.

שירתם נשמעת למרחק של מאות קילומטרים מתחת למים, ולכל לויתן יש שיר משלו. לעיתים הם משנים את הלחן - כאילו כל הים שר תפילה אחת גדולה.

שמחת הלויתן

בתהילים נאמר: "לויתן זה יצרת לשחק בו." חז"ל הסבירו שהלויתן הוא סמל לשמחה האלוהית שבבריאה, לשעשועו של הבורא בעולמו. יש לויתנים שחיים למעלה ממאה שנה, וליבם גדול כמעט כמו מכונית - אך במים הם נעים ברוך ובשלווה.

הלויתן מלמד אותנו שעוצמה אמיתית איננה ברעש או בכוח, אלא בשקט, באיזון ובאמונה. כשם שהוא נושא את משקלו העצום בקלות בזכות הים שסביבו - כך גם האדם נושא את חייו באמונה, בזכות הקב"ה שתמיד סביבו.

הלויתן

הגדול בבריאה

ענק הים

במעמקי הים נשמעת שירה אדירה ורכה של הלויתן הענק - סוד הבריאה המשלב עוצמה, חסד ושקט שאין כמותו.

בעומקי האוקיינוסים שוחים הלויתנים - יצורים ענקיים ושקטים שמגלים לנו את פלאי הבריאה.

אורכם עשוי להגיע ליותר משלושים מטרים - כמו בניין גדול, ומשקלם לעשרות טונות, כמו כמה משאיות כבדות יחד.

ובכל זאת, הם ניזונים מייצורים קטנים מאוד הנמצאים במעמקי הים.

כשהם פותחים את פיהם, הם בולעים מים רבים, מסננים את המזון ופולטים את השאר - הכול במידה מדויקת שקבע להם הבורא יתברך.

ביחד נותנים לתינוקות התחלה טובה

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית. מטרונות, טיטולים, מגבונים, לולים וכל מה שתינוק צריך כדי לגדול בנחת.

מכות הסיוע לתינוקות תאריך: אבס'אנצ'ח

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים | בואו להיות חלק <<< 03-8000-770

חלמת על חברותא אישית בקצב שלך?

פרויקט "ענפים" עם כל הפינוקים בשבילך!

לימוד תורה
אחד על אחד
בקצב שלך ובאווירה מרוממת

ארוחת ערב מפנקת
אחרי יום עבודה
מגיע לך להתפנק.

פעילות לילדים
הילדים נהנים בחדר הסמוך
בזמן שאתה משקיע בלימוד

להרשמה שלחו ווטסאפ למספר >

055-8837733

מיועד לגברים ולנערים
שמחפשים להכניס משמעות לערב שלהם
בדרך ייחודית ומרגשת.

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

לעילוי נשמת
מיכאל בן אליסף ועינב כהן

לזיווג הגון
אסף בן אורה

להצלחת
שמואל בן פנינה

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה